

[Ragnhild Andersen.]

rente, som de har i dag, men trygge og sikre levevilkår. Det er jeg flasket op med, det tænker jeg ikke på at frigøre mig for, og jeg er mit hjem evigt taknemlig for, at jeg har fået det ind med her på rigsdagen, for det var en god lærdom, min fader gav mig, selvom han kun var en lille tjenestemand, når han lærte mig, at man skulle ikke alene tænke på sit eget ve og vel, men på alle de mange gamle, som både dengang burde og i dag bør sikres ordentlige vilkår i deres alderdom.

Derfor er jeg ikke, som det ærede medlem mener, kommet for højt op. Det er nemlig ikke for meget at sige, at den nye medicinordning er en elendig ordning, først og fremmest i København, det erkender jeg, men København og de store købstæder tæller også det store flertal af sygekassemedlemmer, som under den gamle ordning fik medicintilskud, men i dag intet får. Man taler nok om, at det er de *mange* sygekasser, som ved den ordning, der gennemførtes sidst, skulle give medicintilskud til visse arter af medicin. Javel, det var det også, men det var tillige de *små* sygekasser. Men det er de *store* sygekasser, som hidtil havde givet tilskud, og hvorigennem rentemodtagerne, f. eks. i København og de store købstæder, takket være et kort kunne hente medicinen gratis på apotekerne, når lægen havde ordineret det. Det kan de ikke mere, og det er, hvordan man end vender og drejer det, en ganske betydelig forringelse for tusindvis af rentemodtagere. Derfor vil jeg også appellere til alt, hvad der er af godt i denne ærede forsamling, om ikke under nogen omstændighed at fortsætte med den medicinordning, vi er havnet i efter vedtagelsen af 9. maj, og jeg vil tilråde, at man i udvalget også tager mit parti med, og at man også tager de forslag med i drøftelserne, som mit parti har stillet både om erstatning for perioden januar-oktober og det almindelige ønske, der er, om at forhøje grundbeløbene. Vi har foreslået henholdsvis 30 og 20 kr. mere om måneden, og det er så min sandten en meget, meget beskeden forhøjelse, der aldeles ikke svarer til de udgifter, man har på andre områder.

Ærede medlemmer vil ikke tale derom, men forholdet er jo det, at også i min barndom kæmpede man imod de stigende militærudgifter. Udgifterne til een kaserner, det er, hvad man smider af til rentemodtagerne — og man bygger et helt læs af kaserner. Det må høre op, og de gamle og de syge må sikres betryggende vilkår ikke bare på valgprogrammerne, men også i virkeligheden.

Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensens): Jeg ønsker blot at fastslå overfor det ærede medlem fru Ragnhild Andersen, at alle vil være hjertelig velkomne til forhandling i socialministeriet; som det har været før i tiden, vil det også være fremefter. Det eneste, som jeg tillod mig at fremføre i denne forbindelse, var det ærede medlems stakåndede besøg. Det er det ærede medlem meget ked af, men det kan jeg jo ikke gøre for. Det ærede medlem plejer ellers at have meget god tid, og at være med — var det ikke 48 timer, efter at diskussionen var begyndt. Det er selvfølgelig en „svipsere“, men har det ærede medlem ikke haft for mange „svipsere“ i dette efterår?

(Kort bemærkning).

Svend Jørgensen: Det interesserer mig overordentligt at høre, at det ærede medlem fru Ragnhild Andersen er udgået fra et radikalt hjem, men det ærgrer mig noget, at hun åbenbart ikke har lyttet til sin radikale faders røst og er fulgt i hans fodspor.

Til det øvrige, det ærede medlem fremfører, vil jeg sige, at det kan jo ikke nytte noget, at det ærede medlem bliver ved med at generalisere og påstå, at ingen alders- eller invaliderentemodtager modtager hjælp til medicin. Nu har jeg bevist overfor det ærede medlem, at i mangfoldige af landets kommuner betales al medicin. Hvorfor vil det ærede medlem så ikke gå ind på den tankegang, men blot stirre sig blind på dette, at man i enkelte større kommuner, hvor det måske er det mest praktiske, uddeler det såkaldte rådighedsbeløb på samleband i stedet for at anvende det på en efter min opfattelse fornuftig måde?

(Kort bemærkning).

Kaj Andresen: Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen og det ærede medlem hr. Thestrup er så bekymrede for eengangstillægget og forsøger på at give det et odøst skær, et skær af almisse. Hvorfor tale så meget om almisse? Er det ikke blot et forsøg på at undskylde, at man ikke vil være med til at yde det, som man selv indrømmer burde ydes? Man indrømmer selv, at de tillæg, man giver på denne måde, er for ringe. Hvad almisse er der iøvrigt i forslaget om eengangstillægget mere end i så meget andet? Er skotøjsrabatten ikke almisse? En lov, der er vedtaget her i rigsdagen, er ikke nogen almisse, den giver de mennesker ret til at få de tillæg, den forudsætter. Nu vil man absolut have regulering to gange om året. Så må man i hvert fald forudsætte, at